

РЕШЕНИЕ

№ 1293

гр. София, 27.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 31.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **6168** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 220 от Закон за митниците /ЗМ/ вр. чл. 44 от Регламент на Европейския парламент и на Съвета /ЕС/ № 952/2013 г. за създаване на Митнически кодекс на съюза /Регламент № 952/2013/: Образувано е по жалба на П. Я. И., от [населено място], със съдебен адрес [населено място], [улица], адв. Т. Т. срещу Решение № 32-169031 от 04.05.2023 г., издадено от 3А директор на Териториална дирекция (ТД) Митница Б., Агенция „Митници“ (АМ). С обжалваното решение, на основание чл. 29 от Регламент /ЕС/ № 952/2013 г. на Европейския парламент и на Съвета от 9 октомври 2013 г. за създаване на Митнически кодекс на Съюза, чл. 19, ал. 7 от ЗМ и чл. 59 от АПК е отказано да се приеме декларираната митническа стойност, в размер на 1069.63 лева на декларираната стока с МД с MRN 20BG001008016037R0 от 29.01.2020 г.; на основание чл. 74, параграф 3 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г. на Европейския парламент и на Съвета от 9 октомври 2013 г. за създаване на Митнически кодекс на Съюза е определен нов размер на митническата стойност на стоката – 3937,51 лева, считано от 29.01.2020 г. и на основание чл. 105, § 3 и § 4 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г. е определено за вземане под отчет и досъбиране вносно мито в размер на 286,76 лева и на основание чл. 56 от ЗДДС, във връзка с чл. 105, § 3 и § 4 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г. за вземане под отчет и досъбиране ДДС, в размер на 630.87 лева, като жалбоподателят е задължен да заплати в 10-дневен срок от получаване на решението допълнително дължимите държавни вземания в общ размер на 917.63 лева,

както и лихви за забава върху сумата за периода 29.01.2020г. до датата на връчване на решението 13.06.2023г..

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на оспореното решение поради постановяването му от некомпетентен орган, в противоречие с материалния закон и с процесуалните норми, регламентиращи метода на определяне размера на митническата стойност на внасяната в страната стока. Решението не е мотивирано, и е издадено след изтичане на преклузивния срок определен с разпоредбата на чл.19б,ал.1 от Закона за митниците. При издаването на оспорения акт не са обсъдени възраженията на оспорващия представени със становище от 04.05.2023г. Сочи се също така, че при определяне на митническата стойност не е взет предвид факта, че автомобилът е претърпял ПТП и имал много сериозни увреждания ,включително и по електрониката, които щети значително намаляват стойността на стоката,определените 3937.51лв. на са реалната цена на автомобила, а и такава цена в действителност не е плащана от жалбоподателя.

В съдебно заседание оспорването се поддържа от представителя по пълномощие адв.Т.. Претендират се разноси по представен списък /л.121/.

Ответникът - Директор на Териториална дирекция Митница Б. при Агенция „Митници“, чрез юрк.Ж. С., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена по доводите, изложени в писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и във връзка с наведените от страните доводи, приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че на 29.01.2020 г., в МБ Свободна зона Б. е приета митническа декларация с MRN 20BG001008016037R0 (с вносител в ел. д. 3/15 и декларатор в ел. д. 3/18, П. Я. И. , адрес ж.к. М. долина „ 1,вх. Б,ап.16,гр. С. пк 1700, ЕОРИ BGB8609206820ZZZ5, пряк представител в ел. д. 3/19 -"МИРАМАР " ООД,ЕИК[ЕИК] за режим допускане за свободно обращение на стока с описание в ел. д. № 6/8: " Употребяван пътнически автомобил, катастрофирал, марка F., модел 500 , ТИП 500, първоначална регистрация 01/01/2012Г.г двигател : няма данни,цвет :G.:р.обем 1400 куб.см.; мощност 99 НPSAE; шаси №3С3СFFBR5СТ510382

За стоката е посочено следното в МД: в ел. д. № 5/14 "Код на държавата на изпращане/износ" –К.; в ел. д. № 4/1 "Условие на доставка" - "С. -стойност и навло -Б.,,в ел. д. № 6/14 "Код на стоката — код по Комбинираната номенклатура" /№ 6/15 "Код на стоката — код по Т." -87032290; в ел. д. № 4/16 "Метод за определяне на стойността" - "1 - Договорна стойност на внасяните стоки (чл. 70 от Кодекса)"; в ел. д. № 4/14 "Ц. на стоката" – 800, 00; в ел. д. № 4/10 "Валута" – С.; в ел. д. № 7/10 "Идентификационен номер на контейнера" –MEDU8911053. Към декларацията е приложена фактура № RA-E19121005 от 10.12.2019г. за закупуване на автомобила, издадена от “9396-9053 Q. inc, К. с посочена в нея цена на закупуване 800 канадски долара; опаковачен лист № RA-E19121005,издаден от “9396-9053 Q. inc“, К. ,, -1.174.00кг-,Свидетелство за регистрация на МПС, фактура за транспорт ; морска товарителница № 45816/17.12.2019г. от Cargo conveyour Intl номер на контейнер MEDU8911053;

На база декларираните данни в митническата декларация (МД), митническата

стойност за стоката е определена в размер на 1069.93лв., съгласно разпоредбата на чл. 70, параграф 1 от Регламент (ЕС) 952/2013, а именно на база договорната стойност, тоест действително платената или подлежащата на плащане цена на стоката при продажбата ѝ за износ с местоназначение в митническата територия на Съюза, коригирана при необходимост. Декларираното условие на доставка е "С. – стойност и навло -Б.“ Взетите под отчет и заплатени вземания за мито са в размер на 106.99 лв. и за ДДС – 235.38лв.

Във връзка с възникнали съмнения по отношение коректността на данните ,които са представени от вносителя, митническите органи на основание чл. 48 от Регламент (ЕС) № 952/2013 във вр. с чл. 84, ал. 1, т. 1 от ЗМ са осъществили последваща проверка, като са изискали информация от митническите власти в К. по линия на международното сътрудничество с писмо, рег. № 32-343912/11.10.2022Гг. На 16.12.2022г., с рег. № 32-441111 в Ц. е постъпила информация от Канадска служба за граничен контрол съдържащ списък с превозни средства декларирани за износ в К. с местоназначение ЕС, с посочена декларирана стойност при износа. Тази информация е била препратена по компетентност на ТД Митница Б.. По отношение на процесния лек автомобил, допуснат за свободно обращение с митническа декларация с MRN 20BG001008016037R0 било установено несъответствие на декларираната в МД цена в България в размер на 800 С., спрямо представената от канадските митнически власти цена в размер на 2365.00 С.. Митническите органи са приели, че към митническата декларация не са приложени доказателства за извършени плащания, предвид декларирания код 11 в ел. д. 8/5 вид на сделката и код 1 в ел. д. 4/16 Метод за определяне на стойността и липсват доказателства за платената сума в аванс.

Във връзка с посочената информация за митническите органи са възникнали основателни съмнения, относно действителната цена на стоката, както и елементите, които се прибавят към нея при определяне на митническата стойност. Констатирани са, че не са налице достатъчно доказателства в подкрепа на декларираната цена, поради което са приели, че декларираната въз основа на чл. 70 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г. митническа стойност, определена на база на фактура № RA-E19121005 от 10.12.2019г., издадена от 9396-9053 Q. I. следва да бъде отхвърлена.

Митническите органи са приели, че в случая митническата стойност на стоката не може да бъде определена по реда на чл. 74 § 2 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г. и следва да бъде определена въз основа на чл. 74 § 3 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г., като е взета предвид цената, посочена в електронната информация, получена от канадските митнически власти, в размер на 2365 С. ,съответно по валутен курс 1.33741 BGN/C. = 3162.97лв.. На осн. чл. 7, § 1, буква д) i) от Регламент (ЕС) # 952/2013 г. към тази сума е прието, че следва да бъдат прибавени и транспортните разходи до мястото на въвеждане на митническата територия на Съюза в размер на 774,54 лв. – средноаритметичен размер, съгласно информация в база данни МИСЗА за допуснати за свободно обръщение автомобили с пристанище на натоварване М..

Със съобщение с рег. № 32-36261/27.01.2023 г., на осн. чл. 22 § 6 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г на Европейския парламент и на Съвета от 9 октомври 2013 г. за създаване на Митнически кодекс на Съюза, П. Я. И. на 03.04.2023г. е надлежно уведомен чрез изпращане на електронно съобщение по реда на чл.19а ал.4,изрч. първо от ЗМ, че предстои издаване на решение, с което ще бъде определен нов размер на митническата стойност на стоката по МД с 20BG001008016037R0 / 29.01.2020г и му е предоставен 30 дневен срок за изразяване на становище. Жалбоподателя е изложил

становището си с писмо рег. № 32-168070/04.05.2023 г. на ТД Митница Б..

Издадена е Докладна записка с рег. № 32-168238 от 04.05.2023 г. от С. П., гл. инспектор МБ „Свободна зона Б.“ до директора на ТД Митница Б., с която е направено предложение да бъде издадено решение, с което да бъде определен нов размер на митническата стойност за стоката, поставена под режим на свободно обръщение с МД с MRN 20BG001008016037R0 / 29.01.2020г и нов размер на дължимите вземания.

Издадено е оспореното решение на основание чл. 29 от Регламент /ЕС/ № 952/2013г. и чл. 19 ал. 7 от ЗМ и чл. 59 от АПК, с което митническата стойност е определена в размер на 3937,51 лева, считано от 29.01.2020г. и на жалбоподателя е определено за досъбиране мито в размер на 286,76 лева и ДДС в размер на 630,87 лв. или общ размер 917,63 лв.

Решението е връчено на жалбоподателя на 13.06.2023 г.

В хода на съдебното производство е приобщена административната преписка включително и представените със становище от 21.08.2023 г. от ответника писмени доказателства – заповед № ЗТД -1000-324/03.05.2023г. на директора на Агенция Митници ,служебна бележка, рег. № 32-516732/15.08.2023г. и заверен превод на документи на л. 50 и л.51 по делото. По делото са приети като доказателства в превод и оригинал процесната фактура, опаковъчния лист, товарителницата и свидетелство за МПС .

При така установените факти, като извърши по реда на чл.168, ал.1 АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от надлежна страна срещу подлежащ на оспорване административен акт и е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е основателна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, по аргумент от чл. 19, ал. 7 от ЗМ, действал при условията на заместване за периода 04.05.2023г.-05.05.2023г.вкл.,във връзка заповед № ЗТД -1000-324/03.05.2023г. на директора на Агенция. Съгласно посочената норма, за целите на прилагане на чл. 29 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г. решения, взети без предварително заявление, се издават от началника на митницата, където са възникнали фактите и обстоятелствата, изискващи вземането на решение. Разпоредбата на чл. 29 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г. указва, че освен когато даден митнически орган действа като правораздавателен орган, разпоредбите на чл. 22, § 4, 5, 6 и 7, чл. 23, § 3 и чл. 26, 27 и 28 се прилагат и за решения, взети от митническите органи без съответното лице да е подало предварително заявление.

Съдът констатира, че са спазени правилата за предварително уведомяване съгласно императивната разпоредба на чл. 22, § 6, първа алинея от Регламент (ЕС) № 952/2013 за мотивите, на които ще се основава решението.

Оспореното решение е в изискуемата писмена форма и в него са посочени правните основания за издаването му, както и се съдържа изложение на фактически обстоятелства, които, според административния орган, обосновават разпоредения краен резултат.

В преписката липсва издаден изричен акт, поставящ началото на административното

производство, но следва да се има предвид, че в конкретния казус е извършен последващ контрол на подадената митническа декларация по смисъла на чл. 84, ал. 1, т. 1 от ЗМ, без да е проверявана счетоводната отчетност на декларатора, свързана с операции с процесната стока и с предварителни или последващи търговски операции, включващи съответната стока. Поради това и по аргумент от чл. 84, ал. 2 от ЗМ, за извършването на проверката не е било необходимо издаването на заповед по чл. 84в от същия закон, а липсата на такава заповед не се отразява върху валидността и законосъобразността на решението.

Неоснователно се явява възражението на жалбоподателя за допуснатото съществено процесуално нарушение на разпоредбата на чл. 140, § 1 от Регламент за изпълнение 2015/2447, изразяващо се в това, че от същия не е поискана информацията относно достоверността на декларираните данни преди да се пристъпи към определяне на нова митническа стойност по разглежданата декларация. Нормата на чл. 140, § 1 от Регламент за изпълнение сочи, че когато митническите органи имат основателни съмнения дали декларираната договорна стойност представлява общата платена или подлежаща на плащане сума, посочена в чл. 70, § 1 от Регламент (ЕС) № 952/2013, те могат да поискат от декларатора да предостави допълнителна информация. Така въведеният текст не задължава митническите органи да поискат допълнителна информация от декларатора, а им дава такава възможност, поради което обстоятелството, че в случая от жалбоподателя не е поискана допълнителна информация не представлява нарушение на производствените правила. Още повече, че в хода на самото производство същият има възможност да представи всички доказателства, с които разполага и счита, че могат да оборват констатациите на митническите органи.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че оспорения акт е издаден далеч след изтичането на сроковете по чл. 196, ал. 1 ЗМ, повече от три години след началото на административното производство. Съдът намира, че този срок има инструктивен, а не преклузивен характер, като изтичането му не засяга законосъобразността на решението на митническия орган и не погасява правото на административния орган да упражни правомощията си и да издаде краен акт. Отделно следва да се посочи, че в тези производства поначало не може да бъде спазен срокът по чл. 196 от ЗМ, предвид задължението за уведомяване по чл. 22, § 6, ал. 1, вр. с чл. 29 от М. /което е императивно/ и при съобразяване предвидения 30-дневен срок в чл. 8 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/2447 на Комисията от 24 ноември 2015 година за определяне на подробни правила за прилагането на някои разпоредби на Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета за създаване на Митнически кодекс на Съюза (Регламент за изпълнение 2015/2447).

При изложеното по-горе съдът намира, че е спазена нормативно регламентираната процедура, без да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, касаещи извършването на последващ контрол на декларирането, чрез проверка на точността и пълнотата на информацията в МД с MRN 20BG001008016037R0 / 29.01.2020г. и придружаващите документи.

Неправилно е приложен и материалния закон, т.е. налице е основание за отмяна на решението по чл. 146, т. 4 от АПК.

Процесната МД с MRN 20BG001008016037R0 / 29.01.2020г. е била предмет на последващ контрол по реда на чл. 48 от Регламент (ЕС) № 952/2013 и чл. 84, ал. 1, т. 1 от ЗМ. Както бе посочено по-горе за целите на последващия митнически контрол, митническите органи могат, след вдигане на стоките, да проверяват точността и

пълнотата на информацията, подадена в митническа декларация и придружаващите я документи. В случая, в резултат на извършената проверката, за митническите органи възникнали основателни съмнения относно действителната цена на стоката, които не са отпаднали, поради което по проверяваната МД е определена нова митническа стойност на основание чл. 74, § 3 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г., съответно са определени и нови задължения за мито и ДДС.

В разпоредбата на чл. 70 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г. е установен общият принцип за определяне на митническата стойност въз основа на договорната стойност, т.е. действително заплатената или подлежащата на плащане цена на стоките при продажбата им за износ с местоназначение в митническата територия на Съюза. Съгласно чл. 140 от Регламент за изпълнение (ЕС) № 2015/2447 за определяне на подробни правила за прилагането на някои разпоредби на Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета за създаване на Митнически кодекс на Съюза, когато митническите органи имат основателни съмнения дали декларираната договорна стойност представлява общата платена или подлежаща на плащане сума, посочена в чл. 70, § 1 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г., те могат да поискат от декларатора да предостави допълнителна информация и ако съмненията им не отпаднат, митническите органи могат да решат, че стойността на стоките не може да се определи по реда на чл. 70, § 1 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г. При формиран извод, че стойността на внесената стока не може да се определи въз основа на общия принцип за определяне на митническа стойност по чл. 70, § 1 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г., то тази стойност се определя въз основа на предвидените в чл. 74 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г. вторични методи. В този случай се прилагат последователно букви от а) до г) от § 2 на чл. 74 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г., докато се стигне до първата от тези букви, по която може да се определи митническата стойност на стоките. В разпоредбата на чл. 74, § 3 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г., във вр. с чл. 144 от Регламент за изпълнение (ЕС) № 2015/2447, е предвидено, в случай че не е възможно стойността да се определи по основния метод или по предвидените вторични методи в чл. 74, § 2 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г., същата да бъде определена като се използва разумна гъвкавост при прилагането на методите, предвидени в член 70 и член 74, параграф 2 от Кодекса. По същество методът посочен в чл. 74, § 3 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г. се прилага след изчерпване на всички възможности, посочени в чл. 70 или чл. 74, § 2 от Регламента. Така предвидените вторични методи, в това число и резервния метод, се прилагат субсидиарно, както по отношение на общия принцип за определяне на митническа стойност по чл. 70 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г., така и помежду си, т.е. всеки един метод може да бъде приложен само след изчерпване на възможността да бъде приложен предходния.

Цитираните разпоредби сочат, че за изменение на митническата стойност на внесена стока, митническите органи най-напред следва да обосноват и докажат наличието на *основателни съмнения*, че декларираната стойност не съответства на действително платената или подлежаща на плащане стойност за стоките. Тези основателни съмнения подлежат на установяване и преценка във всеки отделен случай, съобразно установените факти и обстоятелства, като митническите органи носят тежестта за доказване на тези съмнения. В тази връзка, съмненията в действителността на декларираната митническа стойност следва да са надлежно мотивирани и обосновани със съответните доказателства, а установената допълнителна информация да е пряко

свързана с тези съмнения.

За да обосноват възникналите основателни съмнения, митническите органи се позовават на предоставена от канадските митнически власти справка за деклариран износ пред тях на стоката, предмет на разглежданата в настоящото производство декларация. Съдът приема, че информацията е предоставена по официален ред, при осъществяване на международно сътрудничество и че същата е предоставена от официални митнически власти на територията на държавата на износа - К.. Приложената към писмото на канадските митнически власти информация за износа на процесното МПС, представляваща извадка от канадската митническа система CERS, в която се осъществява електронно деклариране на износ, и макар да има официален характер, удостоверява единствено, че властите в страната на износа са получили електронна информация за износ. Тази информация обаче не представлява първично и в този смисъл надлежно доказателство по смисъла на чл. 84д, ал. 1 от ЗМ, доколкото същата не е съпроводена с документите, въз основа на които е съставена информацията, т.е. е декларирана съответната стока за износ. В случая, не е установено от ответника на какви доказателства се основава информацията посочена при деклариране на износа, съответно, че действителната договорена стойност и платена цена на стоката е тази посочена при деклариране на износа. Липсва информация относно съдържанието на посочената в декларираната при износа стойност, дали същата съответства на продажната цена, дали не включва налози, такси и данъци, поети от износителя, които са останали за негова сметка. Обстоятелството, че канадските митнически власти определят декларираната в система CERS митническа стойност като официална не е достатъчно да се приеме, че тази стойност съответства на действително платената цена за стоката. За целта е било необходимо от страна на ответника да се събере информация по отношение на компонентите, които формират износната стойност, посочена в справката. Съществена доказателствена подкрепа би получил органът в случай че бе получил митническата износна декларация и съпътстващите я първични документи. Същите са били изискани от органа, но са останали неизпратени от канадските митнически власти.

При тези съображения, не може да се приеме, че единствено въз основа на представена обобщена информация за износ на дадена стока, именно декларираната при износа стойност е действителната стойност, а не тази декларирана при вноса. При наличието на валидни документи за стойността на внесения автомобил, които по същество не са оспорени от митническите органи, липсват основания за неприемане на декларираната договорна стойност и за определяне на нова по-висока такава. Съответно митническите органи са отхвърлили декларираната договорна стойност на процесната стока, без да са установили предпоставките за прилагане на чл. 140, § 1 от Регламент за изпълнение (ЕС) № 2015/2447.

На следващо място, съдът намира, че митническият орган не е изпълнил вмененото му задължение преди да прибегне към определяне на митническата стойност по разглежданата декларация по 74, § 3 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г., да изчерпи визираните в чл. 74, § 2 вторични методи по букви от а) до г). В случая, в оспореното решение са посочени мотиви, с които тези методи са отхвърлени като неприложими, но така изложените мотиви са общи и съдържат само твърдения, които не са доказани. Основните доводи за отхвърляне на всеки един от методите е липсата на информация относима към неговото приложение. Липсват данни по делото да е била събирана

такава информация, по какъв начин е извършвана проверката и др. Напротив, митническият орган не е изяснил дори щетите на внесеня автомобил, въз основа на които да може да направи обосновани заключения за идентичност или сходство на внесени стоки. От друга страна, проверката в системата МИСЗА не изчерпва задължението на органа да провери приложимостта на посочените методи. Такава справка обхваща единствено националната база данни, а за приложението на методите по чл. 74, § 2 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г. се изисква събраната информация да касае цялата митническа територия на Съюза. Всъщност опорочаването на първия от алтернативните методи опорочава и прибъгването до всеки следващ, тъй като липсата на надлежни доказателства за неговата неприложимост поставя под съмнение прилагането на всеки следващ. При тези съображения, съдът приема, че митническият орган необосновано и недоказано е приел, че вторичните методи се явява т неприложими в настоящия случай, и съответно необосновано е преминал към определяне на митническата стойност на внесената стока на основание чл. 74, § 3 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г.

Неправилно е приложен и резервният метод по чл. 74, § 3 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г. В случая, митническият орган е определил стойността на автомобила въз основа на информация за декларираната стойност при износа на същата стока. Подобен подход за определяне на митническата стойност се явява недопустим на основание чл. 144, § 2 Регламент за изпълнение (ЕС) № 2015/2447, според който митническата стойност не може да се определя въз основа на цените за износ в трета държава или цената на стоките на вътрешния пазар на държавата на изнасяне и др.

В обобщение, съдът приема, че не са доказани и обосновани основанията за пристъпване към изменение на декларираната с MRN 20BG001008016037R0 от 29.01.2020 г. митническа стойност на внесената стока, както и незаконосъобразно същата е изменена при прилагане на реда посочен в чл. 74, § 3 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г. Ето защо незаконосъобразно с оспореното решение е определена нова митническа стойност на внесената стока, въз основа на която незаконосъобразно са определени нови митнически задължения за мито и ДДС. При тези съображения, жалбата се явява основателна, а оспореният акт следва да бъде отменен.

Относно разноските:

На основание чл. 143, ал. 1 АПК, предвид изхода на спора, на жалбоподателя се дължат разноски. Същият е представил списък по чл. 80 ГПК/л.121/, подкрепен от доказателствата по делото, договор за правна защита и съдействие № 985236 от 16.06.2023 г., в който е удостоверено плащане на адвокатско възнаграждение, в размер на 1000 лева, фактури за извършени плащания в размер на 77 лв./л.116/и доказателства за внесена д.т. 10 лв./л.76/.Предвид извършените от пълномощника на жалбоподателя процесуални действия и правната и фактическа сложност на делото, съдът намира, че възражението за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение е основателно. Делото е с материален интерес по смисъла на чл. 8, ал. 1, във вр. чл.7,ал.2,т.1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Материалният интерес се измерява със сумата,за която с решението са установени допълнителни държавни вземания, в общ размер на 917.63 лева, доколкото неблагоприятното засягане на правната сфера на жалбоподателя се проявява именно до този размер. При приложение на нормата на чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските

възнаграждения, минималният размер на адвокатското възнаграждение следва да бъде 400 лева. С оглед извършените от пълномощника на жалбоподателя правни действия – подготовка на мотивирана жалба и участие в две открити съдебни заседания, съдът счита, че възнаграждение в по-голям размер от минималния такъв по чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, би бил прекомерен. Поради това на жалбоподателя следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева и разноски общо в размер на 87 лева, или общо в размер на 487 лв.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 3 АПК на ответника не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на П. Я. И., от [населено място] „ж.к. М. долина“ №1, вх.Б, ап.16, Решение № 32-169031 от 04.05.2023 г, на ЗА директор на Териториална дирекция Митница Б., Агенция „Митници“, с което по митническа декларация с MRN 20BG001008016037R0 от 29.01.2020 г. са определени допълнителни задължения за мито и данък добавена стойност за внесената и допусната до свободно обращение стока.

ОСЪЖДА Агенция Митници да заплати на П. Я. И., от [населено място] „ж.к. М. долина“ №1, вх.Б, ап.16 разноски по делото, в общ размер на 487/четиристотин осемдесет и седем /лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: